

altfor meget. Det ene griber overalt ind i det andet. Med Hensyn til Enkeltheder skal jeg kun nævne, at vi har søgt at gennemføre de Grundsætninger, som ogsaa i denne Henseende blev udtalt i 1874, saaledes at vi har søgt en nogenlunde ligelig Repræsentation, saavidt som de geografiske Grændser eller andre naturlige Hindringer tillade det, og at vi ikke have søgt os bundne ved Amtsgrændser eller selv ved Kommunegrændser. Allerede nu har man paa enkelte Steder brudt med disse Grændser, uden at der har vilst sig praktiske Misligheder, og at der bliver en nogenlunde ligelig Repræsentation efter Forholdet 1 til 16,000, synes os at være saa vigtigt, at man ikke skal lade sig binde af unødvendige Grændser. Det var som sagt Tanken i 1874, og selv Mindretallet har ikke aldeles kunnet fastholde disse Grændser. Med Hensyn til Kjøbenhavn har vi derimod fuldt følt Uanseligheden ved saadanne faste Grændser, idet vi har bundet os til Rodeinddelingen, som er i høi Grad ulige. Vi har derved været nødt til at sætte en Kreds, f. Ex. det saakaldte Njhabarber-Kvarter eller Kirkegaards Rode paa 18,000 Mennesker, hvilket aabenbart er et meget uheldigt Tal, da det vistnok er en Kreds, som vil voge. Omvendt er der ogsaa en enkelt Kreds i Byen, som vi har sat temmelig stor, da Afgangen der vel ikke kan blive saa stor, at det rette Forhold kan ventes tilveiebragt. Andre Steder i Byen eller dens Forstæder har vi ganske vist faaet meget mindre Tal, men det er Steder, hvor man kan vente en meget stor Bebyggelse i den nærmeste Tid. Vi har selv følt mange Ulemper ved den administrative Inddeling, og det vilde maaste nok være muligt, selv uden Hjælp fra Myndighederne, gennem en Deling efter Gader at komme til en noget ligeligere Fordeling. I den Henseende er det ikke gaaet Mindretallet bedre, jeg tør endogsaa sige, at vor Inddeling, hvor mange Mangler den end kan have, dog vist vil vise sig for den kjøbenhavnske Befolkning mere retfærdig og mindre let til at blive forældet end Mindretallets, men om Enkelthederne er der jo mindre Tale nu. Spørgsmaalet er væsentlig det, om man vil gennemføre Grundlovens Bestemmelse om, at Folketallet skal være det Bestemmende med Hensyn til Folkerepræsentanternes Antal, eller om man vil styrke Reaktionen i dens Kamp mod den almindelige Valgret og dens Talsmænd, imod de Tanker, som blev udtrykte ved Grundloven af 1849. Det er et Spørgsmaal, hvori jeg ikke tvivler om dette Things Mening, det har i den Henseende gjort altsor dyrestjøbte Erfaringer. Hermed anbefaler jeg Fler-

tallets Forslag til Thingsets velvillige Modtagelse.

Gad: Jeg skal tillade mig at fatte mig saa kort i denne Sag, som det er mig muligt, om det end ikke er mig muligt, at fatte mig aldeles kort. Dels tillader min Helbredstilstand mig kun med lidt Vanskelighed at tale, i alt Fald at tale saa høit, at ærede Medlemmer ikke skulde være genevede ved at høre paa mig; men dernæst er der ogsaa en anden Grund, som opfordrer mig til at være saa kort, som mulig, og det er den, at jeg ikke kan skjønne, at man ret vel kan tænke sig, at det Resultat, der kan komme ud af denne Forhandling, kan være af nogen egentlig Betydning for Fremtiden, og for saa vidt har jeg derfor ogsaa mindre Interesse for Sagen nu, end jeg havde, den Gang Forslaget blev indbragt her i Thinget. Jeg beklager meget, at man allerede i det første Møde, som Udvalget holdt, uden nogen egentlig virkelig indgaaende Diskussion meget hurtig kom til det Resultat, at Udvalgets Flertal ikke ønskede at forhandle paa nogenjomhelst anden Grundvold end den, at vi skulde have 137 Valgkredse i Landet, efter det formodede Folketal i 1890; jeg siger, jeg beklager det, thi derved blev jo Diskussionen om de forskjellige Principer, der kunde være Tale om, i Grunden standset, og derved kom man ogsaa til et Resultat, som efter min Mening bevirkede, at man ikke ret vel kunde tænke sig, at man skulde naae Noget, om hvilket de forskjellige Sider kunde slutte sig — hvad man jo heller ikke har gjort —. Sagen er jo nemlig ganske jupelt den, at, naar man ikke kunde enes om, indtil der foreligger en fast Grundvold at bygge paa, da at afhjælpe enkelte af de Forhold, som ere absolut stridende uretfærdige, saa vil det jo næsten være umuligt at tænke sig, at man skulde kunne enes om et Forslag, som var bygget paa et aldeles imaginært Tal, en Formodning om, hvorledes det vil se ud i 1890, Noget, som jeg forøvrigt snart skal komme nærmere til. Det var i og for sig lidet tænkligt, og jeg vil tilstaa, at fra det Øieblik af ansaa jeg Sagen for faktisk begravet, ikke begravet i den Betydning, at der ikke blev arbeidet paa den; thi der er sandelig blevet arbeidet meget i den Sag fra begge Sider, hvilket man ogsaa kan se af Betæntningen, men i den Betydning af Ordet, at der ikke er frembragt noget Produkt, som man kan antage, vil være nyttigt for Fremtiden. Nu siger nok den ærede Ordfører, at man uden nogenjomhelst Betæntning kunde kalde Re-